

## Horváth Noémi: A gömb varázsa

Csípősen kopogtatott a december 22-ei reggel. A fák ágain apró jégcsapok lógtak, a fű dérköntösbe bújott, és az ablakra jégvirágot ültetett a fagy. A reggel nyolc óra szokás szerint az étkezőasztalnál talált, a délelőtti játékkal, különböző díszek készítésével telt. Délután anya elengedett a legjobb barátnőmmel a karácsonyi vásárba, míg ő a kistestvéreimmel ment.

A bazári hangulat pompás volt, s egyben leírhatatlan. Kemencefűst szaga keveredett pirított gesztenye, csokimikulások és frissen sült mézeskalács illatával. Egy szabadtéri színpadon tüzes hegedűdarab készített ujjongásra a körülötte állókat. Amint a szél befurakodott a bódék közé, hallani lehetett az eladófélben lévő és pultra kiakasztott nyakláncok vidám csilingelését.

Először is felszereltük magunkat egy-egy csomag diós-nugátos édességgel, és csak utána indultunk a vásár közepe felé. Szinte mindenhol megálltunk egy pillanatra, vagy a hőérzékelő, színes medálok miatt, vagy a nemezből készült karkötők kötöttek le minket, vagy a színpompás fonálból keleti módra szőtt sálak bűvöltek meg teljesen.

Kis idő elteltével megérkeztünk a karácsonyi díszeket árusító standokhoz. Árultak ott különböző gyertyákat, égősorokat, csomagolópapírt, a gömbök, csúcsdíszek ragyogása pedig megsokszorozódott a magasba nyúló lámpák aranyló fényétől.

Rögtön megakadt a szemem egy ezüstösen csillámló, tarka mázzal bevont gömbön. A kép a betlehemi jászlat és a körülötte álló állatokat ábrázolta. És mintha a karját mereven Jézus felé nyújtó Mária rám kacsintott volna... ebben a pillanatban értek oda anyáék, és hazaindultunk.

Miután otthon egy kiadós hógolyócsata és hóemberépítés végeztéül fáradtan betámolyogtunk, megvacsoráztunk, és álmosan dőltünk be az ágyba.

Azon az éjen különös látomásom volt. Álmomban annak a szegény fogadósnak a lánya voltam, aki végül befogadta Józseféket, és én gondoztam az állatokat. Mikor megérkeztek Máriaék, én beszéltem rá apámat, hogy legalább az istállóban hadd maradhassanak. Megmutattam nekik a szállásukat, és én is ottmaradtam velük. A hosszú út után Mária kimerülten suttozta, hogy tudja, hogy a jövőből jöttem, és a kedvességemet majd meghálálja...

„A macska rúgja meg! Elfelejtettem kikapcsolni az ébresztőórát, így most meg már se alvás, se álmodozás!” Próbáltam magam elé képzelni a jászol sziluettjét, de nem sikerült. „Na, mindegy, legalább tudok olvasni.”

De egyvalami egész délelőtt nem hagyott nyugodni. Mi van, ha mégis igaz?...

Délben született meg bennem az elhatározás. Anya ebéd után a gyógyszertárba megy, hogy nagymamának receptet váltson ki, apa szülinapra viszi a kicsiket, aztán megy az egyetemre, akkor tehát egyedül leszek. Egy húszperces kirándulás a bazár felé pedig igazán nem sok... Két órával később anya a gyógyszertár felé igyekezett, apa az egyetemen tartotta az órát, a kicsik a játszóházban szórakoztak, én pedig az adventi vásár felé zötykölődtem a kivilágított villamoson.

A vidámság most is megérintett, és persze legszívesebben ismét elvegyültem volna a most még nagyobb tömegben, de ha egy negyed óra múlva otthon akartam lenni, igencsak fel kellett kötnöm a nyúlcipőt. „Jaj, csak ne keljen el – gondoltam magamban.” Szerencsém volt. A kiszemelt gömb ugyanúgy függött a fatalapzatba állított fenyőfán, mint egy nappal ezelőtt. Bár némi plusz készpénzbe, és egy kis időbe került (az árus is nehezen vált meg tőle, azt mondta, az volt a kedvenc gömbje, aztán végül jó szívvel adta az „aranyos kislánynak”), de egy perc múlva már a kabátzsebemben zizegett az áhított dísz. Jó időben érkeztem haza, ugyanis kisvártatva már nyikordult is a kapu.

Másnap reggel a friss gyanta illata ébresztett. Örömmel rúgtam le a paplant és ugrottam ki az ágyból. A gyönyörűen feldíszített karácsonyfa a megszokott helyén, a lépcső alatt állt. A kis

fenyőfa szinte roskadozott a ráaggatott díszek súlyától: helyet kaptak rajta a csillogó, vörös madarak, színes gömbök, puha csillagok, porcelándíszek, az eddig az iskolában készített apróságok, és az ágak rejtekében ott fityegett a csengő. A lépcsőkorlát teljes hosszában aranyló fényű égősor futott végig, és a műjégcsapok is ott függtek a karnison. Izgatottan fogyasztottuk el a reggelit, etettük meg a macskát és kapkodtuk össze a korcsolyafelszerelést, ugyanis délelőtt apa elvitt minket a szabadtéri műjégpályára.

Délben nagymamáéknál ebédeltünk, és délután négy óra körül úgy tízpercenként kérdeztük meg, hogy mikor indulhatunk öltözködni?

Fél hat táján anya nekiállt teríteni, és mikor ezzel végzett, berobogtunk a hátsó szobába, és végre elkezdhattuk magunkat csinosítani.

Amint feltúrtam a ruhásszekrényt, először is az iskolában anyáéknak készített ajándékokat kotortam elő és rejtettem egy tasakba, majd a húgaimnak szánt játékokat, illetve könyveket bányásztam ki a nadrágok alól. Kis sóhajjal vettem magamhoz a füzettartómból az iskolai büfében vásárolt édességeket és csomagoltam a többi mellé, majd a nappalinak háttal beballagtam a hátsó szobába.

Néhány perc elteltével beszűrődött a csengő dallamos, lágy hangja, majd rögtön utána a karácsonyi zene. Jéggombóccal a torkomban léptem ki anya után a fenyőfa felé. Gyors pillantást vettem a szatyorba; Mária visszamosolygott rám.

Nem is tudom utólag, hogy ki vagy mi irányított, de amint odaértem, rögtön feltettem a gömböt a fára. Amint a kezem elemelkedett a díszről, az felragyogott, és kizárta a valóságot a csodaburokból. Hirtelen egy jól ismert kép villant fel: Mária termett ott előttem.

– Eljöttem – kezdte csendesen –, mert te már nem tudtál volna meglátogatni. Emlékszel, mit mondtam?

Jól bevésődött az agyamba.

– Nos, tehát kívánhatsz valamit.

Behunytam a szemem. „Mit is kérhetnék?” Hirtelen egy másik kép bukkant fel. Egy másik kép... egy másik emlék. A betlehemi külváros. A csontig hatoló szél apró szemű jeget fúj, a hóban már térdig gázolnak az emberek, és én csak egy egyszerű vászonruhát tudhatok a magaménak...

– Azt kívánom – vettem nagy levegőt –, hogy minden ember ugyanolyan boldogan élje meg a karácsonyt, mint én.

– Ez nagyon tiszteletreméltó – felelte az asszony. – Így mostantól bármikor magadhoz hívhatsz! – azzal a mindent kirekesztő kör megszűnt, Mária pedig visszafagyott a gömbre.

Meredten bámultam magam elé. „Ez-most-tényleg-megtörtént? Ez-most-tényleg-megtörtént?” Úgy tűnt, az agyam csak ezt a négy szót képes ismételtetni. Kissé sápadt is lehettem, mert anya azonnal megitatott velem egy pohár vizet.

A kicsik nagyon örültek az ajándékoknak. Lilla egy doboz legó összeszerelésén ügyködött, Csenge pedig az ajándékba kapott babát öltöztette. Apa új ingekkel, anya pedig egy nagy csomag kávéval lett gazdagabb.

Vacsora közben kikukkantottam az ablakon. Az üveg innenső oldalán a töltött káposztát, a karácsonyi mintájú tésztát és a göngyölt húst falatoztuk. A túlsó oldalon a szélről itt-ott kavarogva, nagy pelyhekben hullott a hó. Festői havazással köszönt el a szenteste.